

Från stiftsgården i Undersvik har jag så många minnen, från 2007 och framåt. Stiftsgården är gården med den öppna famnen, dit får man komma och vara precis den man är. Många av mina minnen är kopplade till gårdens hjärta, Kapellet.

Det minne som ligger mig oerhört nära hjärtat är när min konfirmationsgrupp Junli 08 samlas i kapellet sista kvällen innan gården skulle fyllas med familj, släkt och vänner för konfirmationen.

Den kvällen satt vi alla i kapellet, var och en skulle berätta vad man tar med sig från de fyra veckor vi spenderat tillsammans samtidigt som vi kastade ett garnnystan till varandra som bindande ett nät med minnen.

Där och då slår det till för väldigt många att det är sista gången vi som grupp kommer vara samlade tillsammans. Den grupp som spenderat fyra veckor ihop, många kände inte ens varandra och nu kändes gruppen som en familj.

Flera känslor kommer på en och samma gång, jag är så glad över vad jag fått uppleva samtidigt som jag är ledsen över att säga hejdå till gruppen.

Under kvällen efter att vi planterat gruppens träd och vi har kramled minns jag hur en av mina konformandkompisar säger: "Johan, släpp ut alla känslor, du kommer må bättre av det". Då brister det för mig.

Jag inser vad gruppen och gården har betytt för mig. Jag fick vara den jag var och alla tog hand om varandra och för mig var gemenskapen så stark då. Gemenskapen har fortsatt bära mig och jag påminns om den varje gång jag kommer till gården.

Johan Sundbäck
Distriktsordförande
Svenska Kyrkans Unga i Uppsala stift